

2026/12/27 – Μετά τα Χριστούγεννα

«φεύγε εἰς Αἴγυπτον»

Πρόσφυγας λοιπόν ο Χριστός.

Προειδοποιεί ο άγγελος Κυρίου.

Η θηριωδία του Ηρώδη γίνεται αιτία για να παροικήσει ο Χριστός. Να φύγει για λίγο, μέχρι να αλλάξει η όλη κατάσταση. Έτσι γίνεται πάροικος. Αλλάζει τόπο διαμονής.

Τούτη η πραγματικότητα μας βοηθά να καταλάβουμε κάποια άλλα γεγονότα.

Μετά την παράβαση, ο Αδάμ εκδιώκεται από τον παράδεισο. Γίνεται πάροικος στη γη.

Γίνεται έτσι η παρούσα ζωή για τον άνθρωπο, ένα πανδοχείο, ένα ξενοδοχείο όπου προσωρινά διαμένει. Κι αυτό μέχρι να κερδίσει την είσοδο στην πραγματική του πατρίδα. Τον παράδεισο.

Ο Αβραάμ, όταν ξεκίνησε για τη νέα πατρίδα του, έμενε σε σκηνές. Περίμενε έτσι τη νέα πόλη. Υπήρχε μέσα του τούτη η νοσταλγία.

Όλος ο κόσμος, όλη η κτίση, όσο ωραία και αν είναι, δεν παύει να είναι τόπος εξορίας. Μια φυλακή.

Οι άνθρωποι, πως υπερβαίνουμε τούτη τη φυλακή; Πώς την ξεπερνούμε; Είναι γεγονός πως είναι φυλακή στον άνθρωπο που έχει υποδουλωθεί στις σωματικές αισθήσεις. Αυτού που απολυτοποιεί τον κόσμο. Που δεν έχει άλλους οραματισμούς και άλλες επιδιώξεις. Διαφορετικά, γι' αυτόν που ζει με του Θεού τη χάρη, είναι ευλογία.

Είναι και το άλλο όμως. Από τη στιγμή της εισόδου μας στην Εκκλησία, δεν είμαστε πάροικοι. Και αυτό έγινε με την ενανθρώπιση του Χριστού.

Η Εκκλησία τώρα, όπως εκφράζεται δια της Θείας Ευχαριστίας, είναι «σύνοδος ουρανού και γης». Όσοι λοιπόν ζουν πραγματικά μέσα στην Εκκλησία, είναι «συμπολίται των αγίων και οικείων του Θεού». Εξυπακούεται ότι, εκτός από το Βάπτισμα, χρειάζεται και ο αγώνας τήρησης των εντολών του Θεού.

Μέσα στην εκκλησία, δεν ζούμε τη μοναξιά και την απελπισία. Εκεί ο άνθρωπος συναντάται με όλους τους κεκοιμημένους και ζώντες.

Δεν διακατέχεται από ανασφάλειες. Αγωνίες και τα σχετικά.

Χαρακτηρίζεται από μία οικουμενικότητα. Χωρίς εθνικιστικές τάσεις.

Συνειδητοποιεί, ότι όλοι οι θησαυροί της γης, υπόκεινται στη φθορά. Παρέρχονται.

Δεν είναι υστερόβουλος. Ούτε ιδιοτελής.

Οι πραγματικοί μαθητές του Χριστού, θεωρούν τη δόξα του Θεού. Έτσι ουρανώνουν τη γη.

Οι Χριστιανοί, αυτοί δηλαδή που αγαπούν τον Χριστό, αγαπούν και τους ανθρώπους.

Χωρίς να καταργούν την επίγεια αρχή. Ούτε τους επίγειους νόμους. Ουσιαστικά τους υπερβαίνουν.

Καθήκον λοιπόν του κάθε Χριστιανού είναι να είναι συντονισμένος στην πολιτεία την ουράνια.

Πρέπει να διακατέχει τον κάθε Χριστιανό το αίσθημα της προσωρινότητάς του στον κόσμο τούτο.

Χρειάζεται να αποκτήσουμε το ήθος του ανθρώπου του μέλλοντος αιώνα.

Να καταλάβουμε ότι η προσωρινότητα της ζωής αυτής, αποκτά αξία όταν εμπνέεται από την αιωνιότητα.

Ας αξιοποιήσουμε θεάρεστα τον χρόνο της παροικίας μας. Ας ζούμε με την ελπίδα της Βασιλείας των Ουρανών.

Ας είναι η εδώ ζωή μας τέτοια, ώστε να αποκτήσουμε την αιώνια ζωή.

Η ζωή μας τότε, θα είναι πολύτιμη. Χαριτωμένη.

Θα τη χαριτώνει ο Χριστός.

Καλή χρονιά.

+ ο π. Γ.